

CREAREA UNEI ȘCOLI INCLUZIVE

Prof. Kiss Irma

Colegiul Național „Iancu de Hunedoara”, Hunedoara

Crearea unei săli de clasă în care fiecare elev reușește este o provocare pentru orice profesor, mai ales atunci când adăugăm factorul de diversitate și incluziune. Cum pot profesorii să diferențieze instruirea în moduri care îi ajută pe toți elevii să îndeplinească standardele și să dezvolte abilități de învățare pe tot parcursul vieții?

Importanța și înțelegerea incluziunii în educație a devenit o parte integrantă a sistemului educațional. Conceptul de mediu de învățare incluziv continuă să se concentreze pe interesele copilului în ansamblu. Incluziunea devine din ce în ce mai mult unul dintre factorii care modelează practica educațională. Ceea ce constituie termenul „incluziune” în sine și practica implementării de către instituțiile abilitate indică un domeniu de cercetare extrem de delicat.

Problema „incluziunii” este una importantă încă din primii ani și până la vârsta adultă. La nivel individual, fiecare copil, indiferent de sex, etnie, dizabilitate sau mediul social/familial, ar trebui să aibă posibilitatea de a-și împlini potențialul educațional. La nivelul întregii școli, o școală bună va fi incluzivă, se va ocupa eficient de problema prejudecăților, stereotipurile și alte forme de agresiune. Educația se bazează pe valori „incluzive”- cele mai bune metode de instruire și materiale pentru elevi, săli de clasă primitoare, practice și utile învățării, conținuturi care să permită fiecărui elev să atingă standarde academice înalte, satisfacerea nevoilor individuale ale fiecăruia.

Față de modelele tradiționale de educație specială, în care profesorii decid când un copil este considerat „gata să concureze” în clasele „de masă”, trebuie să plecăm de la presupunerea că elevii trebuie să-și câștige drumul în clasă nu doar cu abilitățile lor, ci cu dreptul fiecărui copil de a avea parte de educație, prin adaptări și sprijin. Incluziunea este un mediu care permite elevilor cu dizabilități să fie într-un cadru educațional cu colegii lor fără dizabilități. Cu toate acestea, problema cu acest model de incluziune este că nu avem profesori formați spre a preda eficient într-un cadru de incluziune. Pregătirea inadecvată a profesorului, lipsa abilităților pedagogice au impact asupra succesului implementării de practici incluzive în cadrul unei clase. Profesorii ar trebui să folosească o multitudine de strategii de instruire pentru a aborda numărul mare de copii din diverse medii.

Profesorilor li se cere să încorporeze predarea diferențiată în sălile de clasă pentru a contribui la reducerea decalajului dintre elevii cu nivel mixte. Dar cum ar trebui profesorii să dobândească strategii de instruire care să abordeze nevoile de învățare ale elevilor cu nevoi unice? Există un decalaj între învățământul obișnuit și elevii cu nevoi speciale, decalaj care poate fi redus cu implementarea eficientă a predării diferențiate într-o clasă incluzivă. O modalitate de a crea lecții personalizate pentru elevi, pe baza capacității lor de învățare, interesul și disponibilitatea se face prin utilizarea învățării pe niveluri. Nivelarea permite, de asemenea, elevilor să atingă aceleași obiective. Învățarea pe niveluri poate duce elevii la un nivel superior, provocându-i să aibă succes exact la nivelul lor de pregătire. Vorbim despre o strategie de instruire care este menită să creeze un mediu mixt prin satisfacerea nevoilor individuale ale fiecărui elev; fără să eticheteze elevii.

O altă strategie folosită este prin grupări flexibile. Gruparea flexibilă este o strategie de instruire care educatorii pot să grupeze și să regroupeze elevii în funcție de nevoile lor de învățare. Gruparea flexibilă le permite profesorilor să plaseze elevi cu rezultate slabe cu elevi cu performanțe ridicate, promovând astfel învățarea prin cooperare, folosind zona de dezvoltare proximală a lui Vygotsky. Gruparea flexibilă poate îmbunătăți rezultatele elevilor și duce la o clasă incluzivă.

Programele de formare a cadrelor didactice în universitate sunt necesare pentru toți profesorii de învățământ obișnuit pentru a putea lucra într-o clasă incluzivă. Programele universitare încep să încorporeze cursuri despre noi modele pentru a ajuta la o sală de clasă incluzivă. Sperăm la schimbări

în cadrul curriculum-ului, iar profesorilor mijloacele să dezvolte setul de abilități și cunoștințe de implementat, pentru a se asigura că toți elevii primesc o educație de calitate. Profesorii ar trebui să primească instruire specifică în predarea diferențiată și cum să o implementeze eficient în sălile de clasă. Profesori sunt pe un tărâm nesigur atunci când sunt împinși să folosească predarea diferențiată la orele lor fără nicio pregătire. Practicile de instruire implicate în implementare pot fi neclare. De asemenea, formarea profesorilor ar trebui să ia loc înainte de începutul anului pentru a ajuta profesorii să se adapteze la realitatea prezentă în sălile de clasă când începe anul școlar.

Incluziunea nu este doar o tendință educațională. Este ceva care evoluează constant și este important ca profesorii să fie echipați cu instrumentele pentru a oferi tuturor elevilor o educație de calitate. Acesta este fundamentul spre o educație inclusivă implementată cum trebuie.

Referințe

1. King–Sears, A., Brawand, M., Jenkins, M., & Preston–Smith, S. (2014). Perspective de co-predare, Jurnalul de educație a profesorilor de știință
2. Tomlinson, C (2014). Clasa diferențiată (ed.2). Alexandria
3. Richard T. Boon., Vicky G. Spencer(2010), Practici pentru incluziune, Prufrock Press Inc., New York
4. Deborah L. Voltz, Michele Jean Sims, Betty Nelson (2010), Strategii de succes pentru o clasă inclusivă
5. Gregory, G. H. (2005). Instruirea diferențiată, Thousand Oaks,: Corwin Press.
6. Grant, C. A., Sleeter, C. E. (2007). Educație multiculturală pentru echitate, New York: Routledge.